

JURISPRUDENTIENIEUWSBRIEF • BESTUURSRECHT

Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak, team bestuursrecht

Externe email redactieJnB@rechtspraak.nl

Telefoon 088 361 1020

Citeertitels JnB 2025

Inhoud

In deze Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht vindt u de volgende onderwerpen:

Algemeen bestuursrecht	2
Schadevergoedingsrecht	4
Omgevingsrecht	4
Wabo	4
Natuurbescherming	15
Waterwet	17
Bijstand	17
Bestuursrecht overig	20
APV	20
AVG	21
Evacués Afghanistan	22

De Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht (JnB) komt – uitgezonderd in vakantieperiodes – elke week uit en bevat een selectie van de meest actuele en belangrijkste bestuursrechtelijke jurisprudentie. De uitspraken worden per (deel) rechtsgebied aangeboden. Door in de inhoudsopgave op het onderwerp van voorkeur te klikken komt u direct bij de uitspraken op het desbetreffende rechtsgebied. De essentie van de uitspraak wordt beknopt weergegeven in koptekst en samenvatting. De link onder de uitspraak leidt door naar de volledige tekst van de uitspraak.

Algemeen bestuursrecht

JnB 2025, 40

AABRS, 15-01-2025, [ECLI:NL:RVS:2025:120](#)

college van burgemeester en wethouders van Reimerswaal.

Awb 4:15

AANVRAAG. BESLISTERMIJN. Er dient schriftelijk te zijn ingestemd met het uitstel voor afloop van de beslistermijn. Verwijzing naar uitspraak AABRS 27-07-2016, [ECLI:NL:RVS:2016:2098](#)) Nu daar i.c. geen sprake van is, is niet voldaan aan de voorwaarde voor opschorting van de beslistermijn. Voor zover het college zich in dit kader op het standpunt heeft gesteld dat artikel 4:15, tweede lid, aanhef en onder a, van de Awb uitsluitend de aanvrager beoogt te beschermen en niet [appellant], wordt dat niet gevolgd. Zoals in voornoemde uitspraak van 27 juli 2016 is overwogen, is de eis van schriftelijkheid bij amendement in het wetsvoorstel opgenomen, teneinde interpretatieverschillen ten aanzien van het al of niet instemmen met uitstel van de beslistermijn zoveel mogelijk te voorkomen (Kamerstukken II, 2005/06, 29 934, nr. 10). Dat hiermee is beoogd uitsluitend de aanvrager van de beschikking te beschermen kan uit artikel 4:15, tweede lid, aanhef en onder a, van de Awb noch de geschiedenis van de totstandkoming van deze bepaling worden afgeleid.

JnB 2025, 41

AABRS, 14-01-2025, [ECLI:NL:RVS:2025:56](#) (niet gepubliceerd op www.rechtspraak.nl)

College van Toezicht collectieve beheersorganisaties Auteurs- en naburige rechten.

Awb 8:29

Wet toezicht en geschillenbeslechting collectieve beheersorganisaties auteurs- en naburige rechten
2p lid 1 aanhef en onder c (hierna: Wet toezicht)

GEHEIMHOUDING. I.c. moet de Afdeling in de bodemprocedure beoordelen of de licentieovereenkomsten met [partijen] vallen onder de standaardlicentieovereenkomsten die de Sena op grond van de transparantieplichting uit de Wet toezicht openbaar moet maken. De vraag of het achterwege blijven van de publicatie van deze licentieovereenkomsten terecht is, vormt dus het onderwerp van geschil. Daarom al kunnen deze licentieovereenkomsten niet gedurende de loop van de procedure aan de andere partijen worden verstrekt. Met verstrekking zou namelijk in zoverre worden vooruitgelopen op het oordeel van de Afdeling in de bodemprocedure. Die procedure zou door de verstrekking in zoverre zinloos worden. Het belang van Sena weegt zwaarder dan het belang van VCR en anderen. Het verzoek tot beperkte kennisneming wordt al om deze reden gerechtvaardigd geacht.

JnB 2025, 42

ABRS, 15-01-2025, [ECLI:NL:RVS:2025:37](#)

college van burgemeester en wethouders van Utrecht.

Awb

PROCESBELANG. I.c. merkt het college op zichzelf terecht op dat een deel van de hogerberoepsgronden van [appellant] naar de inhoud is gericht tegen de inmiddels vervallen uitspraak van 13-06-2022. Dat neemt niet weg dat het hoger beroep als zodanig is gericht tegen de uitspraak van de rechtbank van 23-06-2023. De omstandigheid dat [appellant] tegen die laatste uitspraak deels gronden naar voren brengt die inhoudelijk niet op die uitspraak zien, maakt niet dat hij geen belang heeft bij een inhoudelijke beoordeling van zijn hoger beroep. Ook de omstandigheid dat het college inmiddels een besluit op bezwaar heeft genomen en dat de rechtbank in de uitspraak van 23-06-2023 heeft geoordeeld dat [appellant] daarom geen procesbelang meer heeft, leidt niet tot die conclusie, zelfs niet als het oordeel van de rechtbank op dat punt juist is. Een rechtzoekende moet immers in hoger beroep aan de orde kunnen stellen of het oordeel van een rechtbank dat geen procesbelang meer bestaat, juist is.

Artikel 8:55, negende lid betekent niet dat de bestuursrechter in de nieuwe uitspraak op het beroep die volgt op de gegrondverklaring van het verzet, dit uitsluitend moet doen op basis van de feiten en omstandigheden ten tijde van de oorspronkelijke uitspraak op het beroep. Uit deze bepaling volgt juist dat het onderzoek moet worden voortgezet. De rechtbank is terecht tot de conclusie gekomen dat het beroep niet-ontvankelijk is omdat het college alsnog een besluit had genomen op het bezwaar van [appellant] en hij om die reden geen procesbelang meer had.

Zie in dit verband ook de uitspraak van dezelfde datum inzake nr. [ECLI:NL:RVS:2025:109](#).

JnB 2025, 43

MK ABRS, 15-01-2025, [ECLI:NL:RVS:2025:23](#)

deken van de Amsterdamse Orde van Advocaten.

Burgerlijk Wetboek 3:13 lid 1 en 2

MISBRUIK VAN RECHT. I.c. wordt vastgesteld dat [appellant] over zijn geschillen binnen en met de advocatuur vele procedures heeft gevoerd, zowel bij de tuchtrechter als bij de bestuursrechter. Bij de Afdeling gaat het inmiddels om meer dan twintig procedures, die alle evident niet konden slagen. [appellant] is bij veel van deze zaken niet op een zitting verschenen. Als hij voor een zitting wordt uitgenodigd, vraagt hij steevast op een laat moment om uitstel, doorgaans op niet onderbouwde medische gronden. Hij heeft voorts vele wrakingsverzoeken ingediend, die alle moesten worden afgewezen. Dit patroon van handelingen legt een onnodig groot beslag op het proces van rechtspleging en benadeelt daardoor andere burgers die rechtsbescherming zoeken. Daarom zal de Afdeling bij een volgende procedure moeten beoordelen of het gedrag van [appellant] misbruik van recht oplevert.

Zie in dit verband ook de uitspraken van de ABRS van dezelfde datum inzake nrs.

[ECLI:NL:RVS:2025:24](#), [ECLI:NL:RVS:2025:103](#) en [ECLI:NL:RVS:2025:105](#).

[Naar inhoudsopgave](#)

Schadevergoedingsrecht

JnB 2025, 44

MK ABRS, 15-01-2025, [ECLI:NL:RVS:2025:110](#)

burgemeester van Waalwijk, appelllant.

Awb 8:88

Burgerlijk Wetboek 6:101

Algemene plaatselijke verordening gemeente Waalwijk 2018

SCHADEVERGOEDING. Sluiting bedrijfspand. I.c. wordt geoordeeld dat de rechtbank terecht het verzoek om schadevergoeding heeft toegewezen tot een bedrag dat gelijk is aan de gederfde huurinkomsten. Hoewel [appellant] een eigen aandeel heeft gehad in het ontstaan van de schade door zelf de huurovereenkomst op te zeggen, moet deze handeling van [appellant] redelijkerwijs aan de burgemeester worden toegerekend. Gelet op de aard van de bevoegdheid om een pand te sluiten en de omstandigheden van dit geval, kan [appellant] namelijk niet worden verweten dat hij heeft gehandeld, zoals hij heeft gedaan. Daarbij is van belang dat het sluiten van een bedrijfspand een herstelsanctie is die als doel heeft om de openbare orde te herstellen. [appellant] heeft de huurovereenkomst met [vennootschap] beëindigd, nadat hij kennis had genomen van het voornemen van de burgemeester om het pand te sluiten, met als oogmerk om te voorkomen dat in zijn pand illegale activiteiten zouden worden voortgezet. Dat [appellant] heeft gehandeld zoals hij heeft gedaan, moet dan ook niet voor zijn rekening komen.

Zie ook de samenvatting van deze uitspraak onder het kopje "APV".

[Naar inhoudsopgave](#)

Omgevingsrecht

Wabo

JnB 2025, 45

MK ABRS, 15-01-2025, [ECLI:NL:RVS:2025:121](#)

college van burgemeester en wethouders van Dantumadiel.

Algemene wet bestuursrecht (Awb) afdeling 3.4

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.12 lid 1 aanhef en onder a onder 3°, 3.10

Activiteitenbesluit milieubeheer (Activiteitenbesluit) 3.117, 3.118

Verordening geurhinder en veehouderij Dantumadiel 2020 (Geurverordening 2020)

Verordening Romte Fryslân 2014 (Verordening Romte)

WABO. OMGEVINGSVERGUNNING. Omgevingsvergunning melkveehouderij. Vergroten melkveestal. NIEUW ONTWERPBESLUIT. I.c. mocht het college terugvallen op het eerdere ontwerpbesluit. De vermindering van het aantal dieren en het daardoor niet langer nodig zijn van een omgevingsvergunning voor het oprichten van een inrichting, is geen wijziging

waardoor een nieuw ontwerpbesluit ter inzage gelegd had moeten worden. Er is niet iets vergund wat bij het ontwerpbesluit niet was beoordeeld en waarover toen geen zienswijze naar voren gebracht kon worden. Ook worden geen derden benadeeld, aangezien de vermindering van het aantal dieren uitsluitend positief is voor de omgeving. Aangezien de wijziging van de stalvloer niet zichtbaar en niet hoorbaar is buiten de stal en geen toename van emissies vanuit de stal tot gevolg heeft, is deze wijziging van ondergeschikte aard. Een groot tijdsverloop, inbreng van nieuwe stukken en gewijzigde regelgeving maken op zichzelf niet dat een nieuw ontwerpbesluit ter inzage moet worden gelegd. GOEDE RUIMTELIJKE ORDENING. GEUR. UITVOERBAARHEID. GRONDGEBONDENHEID. MER-BEOORDELINGSBESLUIT. Het college heeft voldoende gemotiveerd dat het aangevraagde project in overeenstemming is met een goede ruimtelijke ordening en dat het bedrijf grondgebonden is. Het m.e.r.-beoordelingsbesluit is te laat genomen, maar dit gebrek wordt gepasseerd.

[...] Moest een nieuw ontwerpbesluit ter inzage worden gelegd?

[..] 8.1. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen, onder meer in de uitspraak van 17 maart 2021, [ECLI:NL:RVS:2021:573](#), moet bij de totstandkoming van besluiten op aanvraag die ingevolge artikel 3.10 van de Wabo worden voorbereid met de uniforme openbare voorbereidingsprocedure, zoals neergelegd in afdeling 3.4 van de Awb, in beginsel op de aanvraag worden besloten zoals die is ingediend en met het ontwerp van het besluit ter inzage is gelegd. Na het ter inzage leggen van het ontwerpbesluit is het niet meer geoorloofd de aanvraag nog te wijzigen en aan te vullen zonder dat een nieuw ontwerpbesluit ter inzage wordt gelegd, tenzij de wijziging van ondergeschikte aard is dan wel aannemelijk is dat daardoor geen derden worden benadeeld.

[...] 8.3. Naar het oordeel van de Afdeling is de vermindering van het aantal dieren en het daardoor niet langer nodig zijn van een omgevingsvergunning voor het oprichten van een inrichting, geen wijziging waardoor een nieuw ontwerpbesluit ter inzage gelegd had moeten worden. Het gevolg van deze wijziging is dat er bij het besluit van 7 juli 2020 uiteindelijk minder is vergund dan in het ontwerpbesluit was beoordeeld, maar niet dat er iets is vergund wat bij het ontwerpbesluit niet was beoordeeld en waarover toen geen zienswijze naar voren gebracht kon worden. Door deze wijziging worden ook geen derden benadeeld, aangezien de vermindering van het aantal dieren uitsluitend positief is voor de omgeving.

De enige relevante wijziging van de aanvraag, waarvan moet worden beoordeeld of die wijziging van onderschikte aard is, is de wijziging van de stalvloer. In de brief van Omgevingsburo Wieggersma van 27 januari 2020 staat dat op grond van het Besluit emissiearme huisvesting aan nieuwe, strengere, emissie-eisen moet worden voldaan en dat daarom voor een ander vloersysteem is gekozen. Bij dat vloersysteem zal in de stal gebruik worden gemaakt van een zogenoemde mestrobot. Bij het besluit van 31 maart 2021 is vervolgens de ruimtelijke onderbouwning aangevuld met het memo "Akoestisch effect gebruik mestrobot in ligboxenstal van [appellante sub 1] aan [locatie 1] te Hurdegaryp" van 11 maart 2021. In dit memo is berekend dat de akoestische bijdrage van de mestrobot op het binnenniveau in de stal nihil is en dat het binnenniveau dus 56 dB(A) blijft, zoals bij het voorheen aangevraagde vloersysteem zonder mestrobot het geval was. Aangezien de wijziging van de stalvloer niet zichtbaar en niet hoorbaar is buiten de stal en geen toename van emissies vanuit de stal tot gevolg heeft, is deze wijziging van ondergeschikte aard.

Verder heeft de rechtbank ten onrechte overwogen dat het grote tijdsverloop tussen de terinzagelegging van het ontwerpbesluit en het besluit van 7 juli 2020, de inbreng van nieuwe stukken, waaronder een nadere onderbouwning van de grondgebondenheid, en gewijzigde

regelgeving maken dat het niet ter inzage leggen van een nieuw ontwerpbesluit onzorgvuldig is. Een groot tijdsverloop, inbreng van nieuwe stukken en gewijzigde regelgeving maken op zichzelf niet dat een nieuw ontwerpbesluit ter inzage moet worden gelegd. In het memo "berekening grondgebonden melkveehouderij in 2025" van Accon avm adviseurs en accountants van 18 maart 2021 wordt onderbouwd dat het bedrijf nog steeds grondgebonden is. Ook na het ter inzage leggen van een ontwerpbesluit is een dergelijke nadere onderbouwing geoorloofd.

Gelet op het voorgaande mocht het college in dit geval terugvallen op het eerdere ontwerpbesluit. De rechtbank is ten onrechte tot de conclusie gekomen dat het college een nieuw ontwerpbesluit ter inzage had moeten leggen.

[...] Goede ruimtelijke ordening - geur

[...] 10.3. De Afdeling stelt voorop dat de rechtbank terecht heeft overwogen dat de Geurverordening 2020 niet rechtstreeks van toepassing is, omdat de gevraagde en verleende omgevingsvergunning niet ziet op het oprichten of veranderen van een inrichting als bedoeld in artikel 2.1, eerste lid, aanhef en onder e, van de Wabo. In artikel 1 van de Wgv is namelijk bepaald dat in die wet en de daarop berustende bepalingen onder "omgevingsvergunning" wordt verstaan "omgevingsvergunning voor een activiteit als bedoeld in artikel 2.1, eerste lid, onder e, van de Wabo". Aangezien de bij het besluit van 7 juli 2020 verleende omgevingsvergunning niet voor die activiteit is verleend, zijn de Wgv en de op grond van artikel 6 van de Wgv vastgestelde Geurverordening 2020 daarop niet van toepassing. Dit betekent dat de overgangsbepaling van artikel 3 van de Geurverordening 2020 niet van toepassing is en er dus geen aanleiding bestaat voor het oordeel dat op grond daarvan de Geurverordening 2008 van toepassing is. Gelet hierop wordt niet toegekomen aan bespreking van wat [appellant sub 2B] en [appellant sub 2C] hebben aangevoerd over de Geurverordening 2008. [...]

10.4. In deze overweging zal de Afdeling ingaan op het betoog van [appellant sub 2B] en [appellant sub 2C] dat de vergunde vergroting van de melkveestal niet uitvoerbaar is, omdat de uitbreiding van de melkveehouderij niet voldoet aan de afstand van 100 m die op grond van artikel 3.117 van het Activiteitenbesluit geldt. Daarbij stelt de Afdeling voorop dat dat betoog enkel zou kunnen leiden tot het oordeel dat de gevraagde omgevingsvergunning niet verleend had mogen worden, als het college op voorhand had moeten inzien dat het aangevraagde project niet kon worden uitgevoerd. Op het moment van het verlenen van de omgevingsvergunning, waren de artikelen 3.117 en 3.118 van het Activiteitenbesluit rechtstreeks van toepassing, zodat de inrichting daar in elk geval aan moest voldoen, los van de verleende omgevingsvergunning. Op grond van artikel 3.117 mag de vergroting van de melkveestal niet plaatsvinden als de afstand tussen die stal en een geurgevoelig object dat binnen de bebouwde kom is gelegen, daardoor minder dan 100 m komt te bedragen. Op grond van artikel 3.118 is artikel 3.117 echter niet van toepassing als bij een verordening op grond van artikel 6 van de Wgv een andere afstand is vastgesteld. In dat geval geldt de in die verordening vastgestelde afstand. Daarom geldt hier op grond van artikel 3.118 van het Activiteitenbesluit in samenhang met artikel 2 van de Geurverordening 2020 een afstand van ten minste 50 m. De afstand tussen de melkveestal na de vergunde vergroting daarvan en het dichtstbijzijnde geurgevoelige object, te weten de woning van [appellant sub 2C] aan [locatie 5], bedraagt ongeveer 70 m. Aangezien met die afstand wordt voldaan aan de in dit geval geldende afstand van ten minste 50 m, bestaat er geen aanleiding voor het oordeel dat het college op voorhand had moeten inzien dat de vergroting van de melkveestal niet uitvoerbaar is. Bij deze toets of dat op voorhand moest worden ingezien, mocht het college uitgegaan van de verbindendheid van de Geurverordening 2020. Het betoog van [appellant sub 2B] en [appellant sub 2C] faalt.

10.5. In deze overweging zal de Afdeling ingaan op het betoog van [appellante sub 1] dat de door haar aangevraagde vergroting van de melkveestal in overeenstemming is met een goede ruimtelijke ordening en dat de rechtbank bij haar oordeel daarover ten onrechte enkel de toelichting, en niet de regels, van de Geurverordening 2020 heeft betrokken.

Hoewel de Geurverordening 2020 niet van toepassing is op de omgevingsvergunning, zoals onder 10.3 is besproken, kan deze verordening wel invulling geven aan wat in dit geval een goede ruimtelijke ordening is. Daarbij zijn zowel de in deze verordening vastgelegde normen als de toelichting daarbij van belang. De rechtbank heeft dan ook ten onrechte zelfstandige betekenis toegekend aan de passage in de toelichting onder "Gebiedsvisie" dat een mogelijke uitbreiding van een bedrijf de milieusituatie gunstiger moet maken dan voor de uitbreiding en dat deze uitbreiding is gelegen van de bestaande geurgevoelige objecten af. In diezelfde toelichting onder "Juridische aspecten" staat uitdrukkelijk dat een gebiedsvisie op zichzelf geen juridische status heeft en dat de normen die volgen uit de gebiedsvisie daarom worden vastgelegd in de verordening. In bijlage 1 bij de Geurverordening 2020 is verder een inventarislijst van locaties opgenomen, waarin het bedrijf van [appellante sub 1] is opgenomen en daarbij is vermeld dat de bestaande afstand tot aaneengesloten bebouwing ongeveer 80 m is, dat de geldende norm een afstand van 100 m is, en dat na de afweging die in het kader van de Geurverordening 2020 is verricht een minimale afstand van 50 m geldt. Gelet hierop moet ervan worden uitgegaan dat de afstandsnorm in de Geurverordening 2020 van ten minste 50 m uitdrukkelijk is afgewogen voor het bedrijf van [appellante sub 1].

Uit de inventarislijst blijkt bovendien dat, anders dan [appellant sub 2B] en [appellant sub 2C] stellen, er wel onderzoek is gedaan naar de huidige en te verwachten geursituatie. In de toelichting bij de verordening is verder de geïntegreerde aanpak van de gemeenteraad toegelicht en onderbouwd. Tot slot hoefde het college, anders dan [appellant sub 2B] en [appellant sub 2C] stellen, geen overleg te voeren met de gemeente Tytsjerksteradiel over het bouwplan voor de melkveehouderij, aangezien het effect vanwege de bij de verordening vastgestelde andere afstand niet doorwerkt naar het grondgebied van die gemeente. Binnen een afstand van 100 m van de melkveestal zijn namelijk geen geurgevoelige objecten aanwezig of planologisch mogelijk in de gemeente Tytsjerksteradiel. Wat [appellant sub 2B] en [appellant sub 2C] hebben aangevoerd over de Geurverordening 2020 geeft dan ook geen aanleiding voor het oordeel dat het college die verordening en de daarin vastgelegde afstandsnorm van ten minste 50 m niet mocht betrekken bij zijn beoordeling of de vergroting van de melkveestal al dan niet in overeenstemming is met een goede ruimtelijke ordening. Aangezien de afstand tussen de melkveestal en het dichtstbijzijnde geurgevoelige object in de aangevraagde situatie ongeveer 70 m bedraagt, wordt daaraan voldaan. Op basis van de Geurverordening 2020 kan daarom niet worden geoordeeld dat het college de aangevraagde vergroting van de melkveestal niet in overeenstemming met een goede ruimtelijke ordening kon achten. Het oordeel van de rechtbank hierover is onjuist.

Naar het oordeel van de Afdeling mocht het college zich op het standpunt stellen dat de vergroting van de melkveestal in overeenstemming is met een goede ruimtelijke ordening. Daarbij is van belang dat, hoewel de melkveestal in de aangevraagde situatie dicht bij de omliggende woningen komt te liggen dan in de bestaande situatie, bij de dichtstbijzijnde woning nog steeds ruimschoots wordt voldaan aan de afstand van ten minste 50 m die geldt op grond van de Geurverordening 2020. De afstand in de bestaande situatie was ongeveer 80 m en neemt in de aangevraagde situatie slechts met 9 m af tot ongeveer 70 m. Verder is van belang dat het aantal dieren dat in de stal zal worden gehouden, slechts toeneemt met 10 stuks en dat die 10 dieren, samen met 46 dieren die al in de bestaande stal werden gehouden, zullen worden gehuisvest op een emissiearme stalvloer, waardoor

de totale ammoniakemissie vanuit de stal afneemt. Gezien het verband tussen de emissie van ammoniak en geur, zal ook de emissie van geur vanuit de stal afnemen. Onder deze omstandigheden kon het college zich op het standpunt stellen dat de vergroting van de melkveestal het woon- en leefklimaat van de omwonenden niet in dusdanige mate negatief beïnvloedt dat die ontwikkeling in strijd met een goede ruimtelijke ordening is.

De rechtbank heeft haar oordeel dat het betoog, dat sprake is van strijd met een goede ruimtelijke ordening, slaagt, ten onrechte enkel gebaseerd op een passage uit de toelichting bij de Geurverordening 2020. Zij heeft daarbij ten onrechte niet het geheel van omstandigheden betrokken dat invloed heeft op de ruimtelijke ordening van de omgeving. [...]

[...] Conclusie over de hoger beroepen

15. De rechtbank heeft aan de vernietiging van de besluiten van 7 juli 2020 en 31 maart 2021 ten onrechte ten grondslag gelegd dat het college een nieuw ontwerpbesluit ter inzage had moeten leggen, dat het college onvoldoende zou hebben gemotiveerd dat het aangevraagde project in overeenstemming is met een goede ruimtelijke ordening en dat het college onvoldoende zou hebben onderbouwd dat het bedrijf grondgebonden is. Het enige gebrek dat de rechtbank terecht heeft geconstateerd, is de omstandigheid dat het m.e.r.-beoordelingsbesluit te laat is genomen. Naar het oordeel van de Afdeling kan dat gebrek echter worden gepasseerd met toepassing van artikel 6:22 van de Awb. [...]

JnB 2025, 46

MK ABRS, 15-01-2025, [ECLI:NL:RVS:2025:102](#)

college van burgemeester en wethouders van Helmond.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1 lid 1 aanhef en onder c

WABO. HANDHAVING. Afwijzing handhavingsverzoek. De plantoelichting en het daarbij behorende beeldkwaliteitsplan maken geen onderdeel uit van het juridisch bindende kader van het bestemmingsplan. De op de plankaart vermelde bestemming en de daarbij behorende regels zijn bepalend voor het antwoord op de vraag of een activiteit in strijd is met een bestemmingsplan. De niet bindende plantoelichting kan meer inzicht kan geven over de bedoeling van de planwetgever indien de bestemming en de bijbehorende voorschriften waaraan moet worden getoetst op zichzelf noch in samenhang duidelijk zijn. De bedoeling van de planwetgever kan echter niet afdoen aan wat in planregels ondubbelzinnig is bepaald. Vaste jurisprudentie.

[...] 4.2. Gezien de vaste jurisprudentie van de Afdeling (onder meer de uitspraak van 15 februari 2023, [ECLI:NL:RVS:2023:583](#), onder 4.2) heeft de rechtbank terecht overwogen dat de plantoelichting en het daarbij behorende beeldkwaliteitsplan geen onderdeel uitmaken van het juridisch bindende kader van het bestemmingsplan. Voor het beeldkwaliteitsplan heeft de rechtbank daarbij terecht verwezen naar de uitspraak van de Afdeling van 27 mei 2015, [ECLI:NL:RVS:2015:1640](#), waarbij het bestemmingsplan onherroepelijk is geworden. In die uitspraak heeft de Afdeling overwogen dat het beeldkwaliteitsplan geen juridisch bindend onderdeel is. Onder verwijzing naar vaste jurisprudentie van de Afdeling (onder meer de uitspraak van 24 februari 2016, [ECLI:NL:RVS:2016:477](#), onder 3.2) heeft de rechtbank ook terecht overwogen dat de op de plankaart vermelde bestemming en de daarbij behorende regels bepalend zijn voor het antwoord op de vraag of een activiteit in strijd is met een bestemmingsplan. De niet bindende plantoelichting heeft in zoverre betekenis, dat deze meer inzicht kan geven over de bedoeling van de planwetgever indien de bestemming en de bijbehorende voorschriften waaraan moet worden getoetst op zichzelf noch in

samenhang duidelijk zijn. De bedoeling van de planwetgever kan echter niet afdoen aan wat in planregels ondubbelzinnig is bepaald.

4.3. De wegen en voet- en fietspaden in Stiphout-Zuid liggen binnen de bestemming "Verkeer-Verblijfsgebied". In wat [appellant A] en [appellant B] hebben aangevoerd is geen grond gelegen voor het oordeel dat artikel 7.1 van de planregels, op zichzelf bezien of in samenhang met andere planregels, onduidelijk is over wat binnen deze bestemming is toegestaan. Dat artikel 7.1 van de planregels ook in andere inrichtingsmogelijkheden voorziet dan die in de plantoelichting, het beeldkwaliteitsplan en de verkoopinformatie zijn vermeld, brengt niet met zich dat artikel 7.1 onvoldoende duidelijk is over welk gebruik is toegestaan. Daarom komt in dit geval geen betekenis toe aan de plantoelichting en het beeldkwaliteitsplan bij het antwoord op de vraag of sprake is van strijdigheid met het bestemmingsplan. De verwijzing naar de structuurvisie kan [appellant A] en [appellant B] niet baten, omdat de structuurvisie niet kan afdoen aan wat ondubbelzinnig in de planregels is bepaald. De Afdeling merkt hierbij overigens nog op dat in de structuurvisie niet is vermeld dat een ontsluiting van Stiphout in zuidelijke richting via de weg Vogelenzang moet worden gerealiseerd. De rechtbank heeft terecht en op juiste gronden geoordeeld dat de inrichting van de weg Vogelenzang als fietspad, het realiseren van het verkeersplateau in de Gasthuisstraat, waardoor deze weg en andere wegen mede een functie krijgen voor het afwikkelen van doorgaand verkeer, en de niet als verhoogde trottoirs aangelegde voetpaden, niet in strijd zijn met artikel 7.1, aanhef en onder a, van de planregels. [...]

JnB 2025, 47

Tussenuitspraak ABRS, 15-01-2024, [ECLI:NL:RVS:2025:119](#)

college van burgemeester en wethouders van Oldenzaal.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.12 lid 1 aanhef en onderdeel a onder 1°, onder 2°

Besluit omgevingsrecht (Bor)

WABO. OMGEVINGSVERGUNNING. ONJUISTE GRONDSLAG AFWIJKING.

Omggevingsvergunning bouwen mast voor telecommunicatiedoeleinden met toepassing van artikel 2.12, eerste lid, aanhef en onderdeel a, onder 1° Wabo. I.c. wordt geoordeeld dat artikel 45, lid a, onder 5, van de planvoorschriften geen toereikende grondslag biedt om ook af te wijken van de gebruiksbepaling in artikel 21.1 van de planvoorschriften. Dit gebrek kan echter worden hersteld. Artikel 2.12, eerste lid, onder a, onder 2°, van de Wabo, gelezen in samenhang met artikel 4, aanhef en onderdeel 5, van bijlage II van het Bor biedt het college namelijk de bevoegdheid om zowel in afwijking van het gebruiks- als het bouwvoorschrift een omgevingsvergunning voor een antennemast te verlenen. Voor de toepassing daarvan geldt een vergelijkbaar beoordelingskader. Ook is dezelfde, reguliere procedure van toepassing. Het college zal de grondslag voor de verlening van de bevoegdheid moeten aanpassen, als het college de verlening van de omgevingsvergunning in stand wil laten.

[...] 3.2. Voor het antwoord op de vraag of een bouwplan in strijd is met het bestemmingsplan zijn de op de verbeelding aangegeven bestemming(en) en aanduiding(en) en de daarbij behorende regels bepalend. Vanwege de rechtszekerheid moet een planregel letterlijk worden uitgelegd. Als die op zichzelf niet duidelijk is en ook niet in samenhang met de andere planregels (systematiek), dan komt betekenis toe aan de niet bindende plantoelichting. Die plantoelichting kan namelijk meer inzicht geven in de bedoeling van de planwetgever. Naar het oordeel van de Afdeling heeft [appellant] terecht betoogd dat het college niet met toepassing van de bevoegdheid neergelegd in artikel 45, lid

a, onder 5, van de planvoorschriften in afwijking van de gebruiksbepaling uit het bestemmingsplan de omgevingsvergunning kon verlenen. Hiertoe overweegt de Afdeling het volgende. Het bestemmingsplan "Buitengebied 2007" kent aan de gronden van perceel 8479 de bestemming "Sport" toe. Niet in geschil is dat de zendmast in strijd is met de in artikel 21.1 van de planvoorschriften toegestane gebruiksmogelijkheden. De Afdeling is van oordeel dat een letterlijke lezing van artikel 45, lid a, onder 5, van de planvoorschriften leidt tot de conclusie dat deze bepaling enkel voorziet in de mogelijkheid om af te wijken van de voorschriften over maximale bouwhoogten, en niet van andere voorschriften. Dat volgt uit de zinsnede "de bestemmingsplanbepalingen ten aanzien van de hoogte". Het standpunt van het college dat een letterlijke lezing een dode letter van deze bepaling zou maken, daargelaten of dat juist is, leidt niet tot een ander oordeel. De Afdeling is daarom van oordeel dat rechtbank niet heeft onderkend dat artikel 45, lid a, onder 5, van de planvoorschriften geen toereikende grondslag biedt om ook af te wijken van de gebruiksbepaling in artikel 21.1 van de planvoorschriften.

Het betoog slaagt.

Tussenconclusie

4. Het besluit van het college van 28 oktober 2021 kan in de huidige vorm niet in stand blijven, omdat het besluit op een onjuiste grondslag berust. Dit gebrek kan echter worden hersteld. Artikel 2.12, eerste lid, onder a, onder 2°, van de Wabo, gelezen in samenhang met artikel 4, aanhef en onderdeel 5, van bijlage II van het Besluit omgevingsrecht (hierna: het Bor), biedt het college namelijk de bevoegdheid om zowel in afwijking van het gebruiks- als het bouwvoorschrift een omgevingsvergunning voor een antennemast te verlenen. Voor de toepassing daarvan geldt een vergelijkbaar beoordelingskader. Ook is dezelfde, reguliere procedure van toepassing. De Afdeling zal daarom vanuit het oogpunt van efficiënte geschilbeslechting eerst de overige gronden van het hoger beroep van [appellant] beoordelen, voordat de Afdeling in de conclusie van deze uitspraak zal ingaan op de consequenties die het gebrek heeft voor het besluit van 28 oktober 2021.

[...] Conclusie

7. Zoals onder 4 is overwogen, berust het besluit van het college van 28 oktober 2021 op een onjuiste grondslag. De Afdeling is daarom van oordeel dat het besluit van 28 oktober 2021 in de huidige vorm niet in stand kan blijven. Zoals op de zitting ook is besproken, is er echter sprake van een gebrek dat met toepassing van een bestuurlijke lus mogelijk alsnog te herstellen is. Het college zal daarbij de grondslag voor de verlening van de bevoegdheid moeten aanpassen, als het college de verlening van de omgevingsvergunning in stand wil laten. Met het oog op een spoedige beslechting van het geschil zal de Afdeling daarom op grond van artikel 8:51d van de Awb het college opdragen om binnen twaalf weken na verzending van deze uitspraak een gewijzigd of nieuw besluit te nemen. Het college moet de Afdeling en andere partijen de uitkomst mededelen en een eventueel gewijzigd besluit op de wettelijk voorgeschreven wijze bekendmaken en mededelen. Op grond van artikel 8:51b, derde lid, zullen de andere partijen daarna de gelegenheid krijgen om schriftelijk hun zienswijze naar voren te brengen over de wijze waarop het college het gebrek hersteld heeft. [...]

JnB 2025, 48

MK Rechtbank Oost-Brabant, 10-01-2025, [ECLI:NL:RBOBR:2025:82](#)

college van burgemeester en wethouders van Meierijstad, verweerder.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (hierna: Wabo) 2.1 lid 1 aanhef en onder e

Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb) 1:3 lid 3

WABO-milieu. AANVRAAG. Wijziging omgevingsvergunning milieu. Het in de aanvullende zienswijze opgenomen verzoek van eiseres om tot aanvulling/wijziging van vergunningvoorschriften over te gaan dan wel om omgevingsvergunningen voor [adres] in te trekken is niet gedaan via een zelfstandig stuk maar in de zienswijze tegen het ontwerp van de omgevingsvergunning. Het verzoek van eiseres is daarom geen aanvraag is als bedoeld in artikel 1:3, derde lid, van de Awb. Verwijzing naar de uitspraken van de ABRS van 28-04-2021 ([ECLI:NL:RVS:2021:914](#)) en 09-02-2022 ([ECLI:NL:RVS:2022:418](#)). Van het uitblijven van een besluit op een aanvraag dan wel van een (impliciet) besluit tot weigering om vergunningvoorschriften aan te vullen/te wijzigen dan wel om omgevingsvergunningen in te trekken is dan ook geen sprake.

Besluit waarbij het college, op grond van artikel 2.1, eerste lid,

onder e, onder 2° en 3°, van de Wabo, voor een inrichting een vergunning heeft verleend voor het wijzigen van het luchtwassysteem, het plaatsen van een mobiele mestscheider en het realiseren van een vaste mestopslag. [...]

Aanvullende/gewijzigde voorschriften of intrekking van de omgevingsvergunningen

10. Eiseres wijst er ten slotte op dat zij het college in haar aanvullende zienswijze heeft verzocht om op grond van artikel 2.31, eerste of tweede lid, aanhef en onder b, van de Wabo aanvullende voorschriften te verbinden aan de omgevingsvergunningen voor de inrichting aan de [adres], dan wel de bestaande voorschriften te wijzigen om zo de onrechtmatige geur overbelaste situatie te (doen) beëindigen. [...] Eiseres stelt in haar beroepschrift dat het college ten onrechte geen besluit heeft genomen over dit verzoek. In haar aanvullende beroepschrift voert eiseres aan dat haar beroep moet worden geacht mede te zijn gericht tegen de impliciete afwijzing van dit verzoek in het bestreden besluit.

10.1. Het college heeft in zijn brief aan eiseres van 21 september 2023 gesteld dat impliciet met de vergunningverlening ook is besloten tot afwijzing van het verzoek van eiseres om tot intrekking van de verleende vergunningen voor [adres] en [adres] over te gaan. In zijn verweer heeft het college echter gesteld dat eiseres geen verzoek tot wijzigen dan wel intrekken van de geldende vergunningen voor [adres] heeft ingediend. [...]

10.2. De Afdeling heeft in haar uitspraak van 20 maart 2019 [Red.:

[ECLI:NL:RVS:2019:829](#)] overwogen dat zij voortaan zal oordelen dat een verzoek om omgevingsvergunning dat op andere dan de gebruikelijke wijze is gedaan alleen dan een aanvraag als bedoeld in artikel 1:3, derde lid, van de Awb is, als voor het bestuursorgaan meteen duidelijk is of kan zijn dat een aanvraag is gedaan. In haar uitspraken van 28 april 2021 [Red.:

[ECLI:NL:RVS:2021:914](#)] en 9 februari 2022 [Red.: [ECLI:NL:RVS:2022:418](#)] heeft de Afdeling een zienswijze over het voornemen tot handhavend optreden, waarin tegelijkertijd is verzocht om tot vergunningverlening over te gaan, niet als zodanig aangemerkt. Het dient volgens de Afdeling namelijk altijd te gaan om een zelfstandig stuk. Daarbij is het niet van belang of de zienswijze van geringe omvang is en het college bij zorgvuldige lezing had behoren te begrijpen dat sprake was van een aanvraag.

10.3. De rechtbank ziet aanleiding deze lijn ook toe te passen op verzoeken om geldende vergunningen in te trekken of te wijzigen die worden gedaan bij een zienswijze tegen een ontwerp voor een omgevingsvergunning. Op de intrekking of wijziging van geldende vergunningen is een ander toetsingskader van toepassing, terwijl een beslissing over de intrekking of wijziging op grond van artikel 3.15 van de Wabo met toepassing van afdeling 3.4 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) moet worden voorbereid. Dat zou betekenen dat het college de termijn om te beslissen op de aanvraag om een omgevingsvergunning niet kan naleven. De beslistermijn die op grond van de Wabo geldt en die is gesteld met het oog op de belangen van vergunninghoudster, wordt daarmee opzij gezet. Een dergelijke uitkomst kan uit een oogpunt van rechtszekerheid niet worden aanvaard.

10.4. Het in de aanvullende zienswijze opgenomen verzoek van eiseres om tot aanvulling/wijziging van vergunningvoorschriften over te gaan dan wel om omgevingsvergunningen voor de [adres] in te trekken is niet gedaan via een zelfstandig stuk maar in de zienswijze tegen het ontwerp van de omgevingsvergunning. Daarom is naar het oordeel van de rechtbank het verzoek van eiseres geen aanvraag als bedoeld in artikel 1:3, derde lid, van de Awb. Van het uitblijven van een besluit op een aanvraag dan wel van een (impliciet) besluit tot weigering om vergunningvoorschriften aan te vullen/te wijzigen dan wel om omgevingsvergunningen in te trekken is dan ook geen sprake. Het hiertegen gerichte beroep is daarom niet-ontvankelijk. Voor zover eiseres in dit verband heeft gewezen op de uitspraak van deze rechtbank van 8 december 20215 leidt dat niet tot een ander oordeel. Dat betrof een zaak die ging om een weigering om te handhaven op basis van de Wet natuurbescherming (de Wnb), een weigering om een natuurvergunning uit 2011 in te trekken en een verlening van een nieuwe vergunning op grond van de Wnb. Het verzoek tot intrekking van een verleende vergunning was vervat in een afzonderlijk stuk en op grond van geldend beleid diende het desbetreffende bestuursorgaan het verzoek om (gedeeltelijke) intrekking te betrekken bij zijn besluit op de aanvraag voor de vergunning op grond van de Wet natuurbescherming. De situatie in die zaak is daarom niet op één lijn te stellen met die in deze zaak. [...]

JnB 2025, 49

Rechtbank Limburg, 19-12-2024, [ECLI:NL:RBLIM:2024:9573](#)

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Valkenburg aan de Geul, het college. Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.10 lid 1 aanhef en onder d

WABO. OMGEVINGSVERGUNNING. WELSTAND. Omgevingsvergunning bouwen twee airco-units aan zijkant woning. Eiser voert aan dat de Stadsbouwmeester het bouwplan terecht in strijd met de redelijke eisen van welstand heeft geacht. Het college vindt de argumenten van vergunninghoudster, namelijk het duurzaamheidsaspect, doorslaggevend. Naar het oordeel van de rechtbank voldoet de motivering die het college aan het bestreden besluit ten grondslag heeft gelegd niet. Weliswaar is het denkbaar dat het belang van duurzaamheid een argument vormt om onder omstandigheden af te wijken van de eisen van welstand, in dit geval is dat volstrekt onvoldoende onderbouwd. Het college heeft zich eenvoudigweg op het standpunt gesteld dat de airco-units duurzaam zijn. Waarom duurzaamheid in dit geval zwaarder dient te wegen dan de redelijke eisen van welstand (en dus het belang van omwonenden) is niet onderbouwd. Ook is niet onderbouwd waarom het duurzaamheidsaspect maakt dat de airco-units niet lager geplaatst hoeven te worden, zoals door de Stadsbouwmeester geadviseerd is. Ook is nergens uit gebleken dat de betreffende airco-units ook daadwerkelijk duurzaam zijn.

JnB 2025, 50

Rechtbank Midden-Nederland, 02-12-2024, [ECLI:NL:RBMNE:2024:6819](#)

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Utrecht.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo)

WABO. OMGEVINGSVERGUNNING. LATE AANVRAAG EN VERGUNNINGVERLENING.

Omgevingsvergunning voor festival. Eisers wijzen erop dat de vergunning vlak voor de datum van het geplande evenement is verleend. De rechtbank begrijpt dat de werkwijze, met als gevolg een zeer late besluitvorming, vervelend is voor eisers, omdat zij daardoor onder grote tijdsdruk komen te staan om juridische stappen tegen de vergunning te ondernemen. Maar er bestaat geen wettelijke bepaling die verplicht eerder een aanvraag in te dienen dan is gebeurd. Het handelen van het college heeft geen inbreuk gemaakt op het recht op rechtsbescherming van eisers. Het evenement ving weliswaar aan tijdens de bezwaartermijn, maar hangende een bezwaarprocedure kan altijd een verzoek om voorlopige voorziening bij de voorzieningenrechter van deze rechtbank worden ingediend, met als doel het besluit te laten toetsen en eventueel te laten schorsen. Er is ook geen reden om aan te nemen dat het college eisers van hun rechtsmiddelen wil afhouden of dat het college en de vergunninghouder bij de rechtbank toestemming voor het evenement willen afdwingen.

Zie in dit verband ook de uitspraak van dezelfde datum inzake

[ECLI:NL:RBMNE:2024:6820](#).

JnB 2025, 51

MK Rechtbank Oost-Brabant, 29-10-2024, [ECLI:NL:RBOBR:2024:5091](#)

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Best, het college.

Dienstenrichtlijn

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1, 2.12

Besluit omgevingsrecht (Bor) Bijlage II

WABO. OMGEVINGSVERGUNNING. PARKEREN. DIENSTENRICHTLIJN. Afwijzing aanvraag omgevingsvergunning voor de activiteit “handelen in strijd met de regels van ruimtelijke ordening” voor gebruik gedeelte parkeerterrein voor een periode van 10 jaar, ten behoeve van Quick Parking Eindhoven. Naar het oordeel van de rechtbank is het parkeren van een auto van een bezoeker van Eindhoven Airport inherent verbonden aan het internationale vervoer via Eindhoven Airport. Als iemand wil gaan reizen met het vliegtuig en deze persoon komt met de auto, zal die auto ergens moeten worden geparkeerd. Het parkeren van auto's van reizigers is noodzakelijk voor Eindhoven Airport. Naar het oordeel van de rechtbank is de Dienstenrichtlijn niet van toepassing. Daarnaast is de rechtbank van oordeel dat de planologische eisen die worden gesteld in het bestemmingsplan (de eis van het parkeren op eigen terrein en de eis om te voldoen aan het zonebeheerplan) niet evident onredelijk zijn. De eisen zijn noodzakelijk. Het is noodzakelijk om te voorzien in voldoende parkeerbehoefte en om de overlast van het bedrijventerrein op de omgeving te beperken. Dit is ook niet onevenredig, gelet op de belangen van derden, zoals andere bedrijven en omwonenden. Ongegrond beroep.

JnB 2025, 52

Rechtbank Oost-Brabant, 10-10-2024, [ECLI:NL:RBOBR:2024:4627](#)

college van burgemeester en wethouders van Land van Cuijk, verweerder.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (hierna: Wabo) 2.1 lid 1 aanhef en onder c en i, 2.12 lid 1 aanhef en onder a sub 1

Verdrag van Aarhus (hierna: het Verdrag) 6, 1 onder b van bijlage 1

WABO(-milieu). Omgevingsvergunning activiteiten handelen in strijd met de regels ruimtelijke ordening en omgevingsvergunning beperkte milieutoets (OBM). Het betoog van de milieuvereniging dat het college in strijd met het Verdrag geen inspraak heeft geboden aan omwonenden of andere betrokkenen bij de voorbereiding van het besluit over de vergunningaanvraag, slaagt niet. Bij de beantwoording van de vraag of het Verdrag van toepassing is, wordt nagegaan of de monovergister kwalificeert als een installatie voor vergassen als bedoeld onder 1, onder b, van bijlage 1 van het Verdrag. Dat komt neer op de vraag of onder een “vergassing” als bedoeld in het Verdrag ook “vergisting” moet worden begrepen. Geoordeeld wordt dat dit niet het geval is. Vergassen en vergisten zijn namelijk van elkaar afwijkende processen.

[...] 9. De omgevingsvergunning is verleend voor de activiteiten “handelen in strijd met de regels ruimtelijke ordening” en “een omgevingsvergunning beperkte milieutoets (OBM)”. Deze activiteiten staan genoemd in artikel 2.1, eerste lid, aanhef en onder c en onder i, van de Wabo. Het college heeft de omgevingsvergunning verleend met toepassing van artikel 2.12, eerste lid, aanhef en onder a, onder 1o, van de Wabo, in combinatie met artikel 10.3.2, van de regels van de “Partiële herziening bestemmingsplan Buitengebied Sint Anthonis” (het bestemmingsplan), omdat de monovergister in strijd is met artikel 10.2.7 van de regels van het bestemmingsplan. Op het perceel is daarnaast het bestemmingsplan “Buitengebied Sint Anthonis 2013” van toepassing. Op grond van dat plan is aan het perceel de bestemming “Agrarisch – Melkveehouderij” toegekend.

Feitelijk is vergunning verleend voor het realiseren van een monovergister in plaats van het hebben van een mestverwerkingsloods. In de monovergister wordt eigen mest bewerkt tot duurzame energie. [...]

Het Verdrag van Aarhus

15. De milieuvereniging betoogt dat het college in strijd met het Verdrag van Aarhus (het Verdrag)² geen inspraak heeft geboden aan omwonenden of andere betrokkenen bij de voorbereiding van het besluit over de vergunningaanvraag. [...]

16. De rechtbank volgt niet het standpunt van het college dat het Verdrag niet van toepassing is, omdat de monovergister geen aanzienlijke effecten heeft voor het milieu als bedoeld in artikel 6, eerste lid, aanhef en onder b, van het Verdrag. Bij de beantwoording van de vraag of het Verdrag van toepassing is, moet blijkens de tekst van het Verdrag in de eerste plaats worden beoordeeld of de monovergister kan worden begrepen onder één van de activiteiten genoemd in bijlage I van het Verdrag. Pas als dat niet het geval is, wordt toegekomen aan de vraag of de monovergister aanzienlijke effecten heeft voor het milieu.

16. Bij de beantwoording van de vraag of het Verdrag van toepassing is, zal de rechtbank daarom nagaan of de monovergister kwalificeert als een installatie voor vergassen als bedoeld onder 1, onder b, van bijlage 1 van het Verdrag. Dat komt neer op de vraag of onder een “vergassing” als bedoeld in het Verdrag ook “vergisting” moet worden begrepen.

18. Dat is naar het oordeel van de rechtbank niet het geval. Vergassen en vergisten zijn namelijk van elkaar afwijkende processen. Vergassing kan worden omschreven als een chemisch, technologisch

of fysisch proces waarbij brandstof of biomassa onder hoge temperatuur of hoge druk wordt omgezet in gas. Vergisting kan worden omschreven als een chemisch proces waarbij biomassa door micro-organismen wordt omgezet in biogas.

19. De rechtbank heeft voor de door haar toegepaste omschrijvingen van deze processen aansluiting gezocht bij omschrijvingen van “vergisten” en “vergassen” van de Rijksdienst voor Ondernemend Nederland (RVO) en de omschrijving van vergisting in artikel 1.1 van de Interim omgevingsverordening Noord-Brabant (IOV).

19. Het betoog van de milieuvereniging dat beide processen leiden tot het vrijkomen van gas en beide als chemisch kunnen worden gekwalificeerd, leidt niet tot een ander oordeel. Ook als dat het geval is, zijn vergassen en vergisten andere chemische processen. Het beroep dat de milieuvereniging doet op de uitspraak van de Afdeling van 27 juli 2022, waarbij vergisten, overigens in een andere context, als een chemisch proces is aangemerkt, leidt er dan ook niet toe dat onder vergassen ook vergisten moet worden begrepen.

Het Verdrag bevat verder geen aanwijzingen dat onder het begrip “vergassen” ook vergisten moet worden begrepen.

21. De monovergister heeft naar het oordeel van de rechtbank ook geen aanzienlijk effect op het milieu in de zin van het Verdrag. Daarbij betreft de rechtbank de aard en schaal van de activiteiten die zijn genoemd in de categorie “energiesector” van bijlage I van het Verdrag. De daar genoemde activiteiten wijken in aard en schaal in betekenende mate af van de monovergisting die hier aan de orde is.

21. Het betoog van de milieuvereniging slaagt niet. [...]

[Naar inhoudsopgave](#)

Natuurbescherming

JnB 2025, 53

ABRS, 15-01-2025, [ECLI:NL:RVS:2025:123](#)

college van gedeputeerde staten van Zeeland.

Wet natuurbescherming (Wnb) 6.1

Beleidsregels Natuurbescherming Zeeland 2022

NATUURBESCHERMING. SCHADEVERGOEDING. TAXATIE. Tegemoetkoming in gewasschade door grauwe ganzen. Ter onderbouwing van een betoog dat een taxatierapport onjuist is, is het niet voldoende dat het tegenrapport uitsluitend een andere zelfstandige taxatie stelt tegenover de taxatie die is vervat in het aan het besluit van het bestuursorgaan ten grondslag gelegde taxatierapport. Uit een in een tegenrapport vervatte zelfstandige taxatie blijkt nog niet waarom de in het taxatierapport vervatte taxatie onjuist is. Wanneer de taxateur die het taxatierapport heeft opgesteld en de taxateur die het tegenrapport heeft opgesteld verschillende uitgangspunten hanteren en daarom tot verschillende conclusies over de waarde van het te taxeren object zijn gekomen, is de vraag niet of de in het taxatierapport gehanteerde uitgangspunten verdedigbaar zijn, maar of in het tegenrapport aannemelijk is gemaakt dat de in het taxatierapport gehanteerde uitgangspunten dat niet zijn. Verwijzing naar **ABRS 02-10-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:3940](#), onder 6.3. I.c. is de conclusie dat het college het taxatierapport aan de besluitvorming ten grondslag mocht leggen en de tegemoetkoming terecht heeft vastgesteld op € 10.302,00.**

JnB 2025, 54

Rechtbank Noord-Nederland, 10-01-2025, [ECLI:NL:RBNNE:2025:69](#)

college van gedeputeerde staten van de provincie Fryslân.

Wet natuurbescherming (Wnb) 2.7

Activiteitenbesluit milieubeheer (Activiteitenbesluit) 1.10

NATUURBESCHERMING. NATUURVERGUNNING. REFERENTIESITUATIE. Afwijzing aanvraag natuurvergunning rundveehouderij. I.c. wordt geoordeeld dat het college de referentiesituatie terecht heeft ontleend aan de melding van eiseres op 26 maart 2020 als bedoeld in artikel 1.10 van het Activiteitenbesluit voor het beëindigen van het houden van varkens en terecht heeft geconcludeerd dat de referentiesituatie 0 dieren was. De overwegingen in de uitspraak van de Afdeling van 14-07-2021 [[ECLI:NL:RVS:2021:1507](#)] waar eiseres naar verwijst leiden niet tot een ander oordeel. De rechtbank volgt de overweging van de Afdeling in die uitspraak dat de maatregelen die het bedrijf moest treffen om aan de stoppersregeling mee te doen, de milieuvergunde situatie die relevant is voor de referentiesituatie niet wijzigden. Maar de Afdeling overweegt in diezelfde uitspraak ook dat de referentiesituatie terecht is ontleend aan de melding die op grond van het Activiteitenbesluit is gedaan vanwege de vermindering van het vergunde aantal dieren. Ook in de onderhavige situatie is er sprake van een melding in het kader van de stoppersregeling én een melding op grond van artikel 1.10 van het Activiteitenbesluit. De melding van eiseres uit om mee te doen aan de stoppersregeling, is niet relevant voor het bepalen van de referentiesituatie omdat een dergelijke melding, zonder wettelijke grondslag, de toestemming om bepaalde milieubelastende activiteiten te mogen verrichten niet wijzigt. De rechtbank ziet in deze uitspraak van de Afdeling dan ook steun voor het oordeel dat de referentiesituatie kan worden ontleend aan de melding die op grond van het Activiteitenbesluit op 26 maart 2020 is gedaan.

JnB 2025, 55

MK Rechtbank Noord-Holland, 06-01-2025, [ECLI:NL:RBNHO:2025:49](#)

gedeputeerde staten van Noord-Holland, namens deze de Omgevingsdienst Noord-Holland Noord, verweerder.

Wet natuurbescherming (Wnb) 5.4 lid 1 onder a, lid 2

NATUURBESCHERMING. NATUURVERGUNNING. INTREKKING. Afwijzing verzoek intrekking natuurvergunning voor realisatie en exploitatie van een sportpark. Verweerder heeft ter zitting erkend dat de motivering van het bestreden besluit niet voldoet aan de criteria uit de Logtsebaan-uitspraak. Met de aanvullende motivering in het verweerschrift heeft verweerder ook niet voldaan aan deze criteria. Het moet immers bij zwaar overbelaste natuurgebieden als gevolg van een te hoge stikstofbelasting, zoals de Polder Westzaan en Wormer- en Jisperveld & Kalverpolder, gaan om passende maatregelen die onder meer gericht zijn op de daling van de stikstofdepositie in deze Natura 2000-gebieden. Maatregelen die de waterkwaliteit verbeteren of maatregelen die een impuls geven aan de veenmosrietlanden, zijn daartoe onvoldoende. Ook kan verweerder niet volstaan met een verwijzing naar algemene Landelijk en Provinciale programma's. Verweerder maakt daarmee niet aannemelijk en inzichtelijk met welke maatregelen uitvoering wordt of zal worden gegeven aan de noodzakelijke daling van stikstofdepositie in deze concrete Natura 2000-gebieden binnen een afzienbare termijn. De motivering van verweerder is te weinig concreet. Niet inzichtelijk is welke maatregelen uit

deze programma's tot welke stikstofdaling op de Natura 2000-gebieden leiden. Gegrond beroep.

[Naar inhoudsopgave](#)

Waterwet

Jurisprudentie Waterwet:

- MK ABRS, 24-12-2024, [ECLI:NL:RVS:2025:5417](#).
- MK Rechtbank Overijssel, 08-01-2025, [ECLI:NL:RBOVE:2025:38](#).

[Naar inhoudsopgave](#)

Bijstand

JnB 2025, 56

MK CRvB, 10-12-2024, [ECLI:NL:CRVB:2024:2439](#)

college van burgemeester en wethouders van Heerlen.

Participatiewet (PW) 9 lid 1 onder a, b en c, 9 lid 5

Wet werk en inkomen naar arbeidsvermogen (WIA) 4

PARTICIPATIEWET. ARBEIDS- EN REINTEGRATIEVERPLICHTINGEN. De beroepsgrond dat appelland een begin van bewijs heeft geleverd voor de stelling dat hij volledig en duurzaam arbeidsongeschikt is slaagt. Het college had in het begin van bewijs aanleiding moeten zien om de stelling van appelland dat hij volledig en duurzaam arbeidsongeschikt is te beoordelen op basis van een verzekeringsgeneeskundig en zo nodig een arbeidskundig onderzoek. Het college heeft niet een dergelijk onderzoek laten uitvoeren. Aangevallen uitspraak vernietigd. Het college dient een nieuwe beslissing op het bezwaar te nemen.

4.2. Een betrokkene die een beroep doet op artikel 9, vijfde lid, van de PW moet aannemelijk maken dat hij voldoet aan de voorwaarden voor toepassing van die bepaling. Dit betekent dat de betrokkene die wenst dat de arbeids- en re-integratieverplichtingen niet op hem van toepassing zijn ten minste een begin van bewijs moet leveren dat hij volledig en duurzaam arbeidsongeschikt is. Het is vervolgens aan de bijstandverlenende instantie om de stellingen van de betrokkene over zijn arbeidsongeschiktheid te beoordelen. Dit moet gebeuren op basis van een verzekeringsgeneeskundig en, zo nodig, ook een arbeidskundig onderzoek als bedoeld in artikel 6, eerste lid, van de Wet WIA. [...]

4.3. Of de betrokkene een begin van bewijs van volledige en duurzame arbeidsongeschiktheid heeft geleverd wordt beoordeeld op basis van de feiten en omstandigheden van het concrete geval. [...]

4.5. De beroepsgrond dat appelland een begin van bewijs heeft geleverd voor de stelling dat hij volledig en duurzaam arbeidsongeschikt is slaagt. [...]

4.5.4. Uit zowel de door appelland overgelegde rapporten als het door de arts van het Uvv opgestelde verslag komt naar voren dat appelland mogelijk verstandelijk beperkt is en dat hij als gevolg hiervan langdurige en intensieve begeleiding in werk nodig heeft, waardoor hij mogelijk is aangewezen op beschermt werk. Voor de stelling van appelland dat hij in ernstige mate en langdurig

beperkt is voor algemeen geaccepteerde arbeid is daarmee een begin van bewijs geleverd als bedoeld in 4.3.

Onderzoek door het college

4.6. Het college had in het begin van bewijs aanleiding moeten zien om de stelling van appelland dat hij volledig en duurzaam arbeidsongeschikt is te beoordelen op basis van een verzekeringsgeneeskundig en zo nodig een arbeidskundig onderzoek. Het college heeft niet een dergelijk onderzoek laten uitvoeren. [...]

4.7. Het voorgaande betekent dat het besluit om het verzoek van appelland af te wijzen niet is gebaseerd op zorgvuldig onderzoek en niet deugdelijk is gemotiveerd. Het bestreden besluit kan om die reden niet in stand blijven. Omdat op basis van de nu beschikbare gegevens niet is vast te stellen of appelland volledig en duurzaam arbeidsongeschikt is als bedoeld in artikel 9, vijfde lid, van de PW, zal het college hiernaar alsnog onderzoek moeten verrichten.

JnB 2025, 57

MK CRVB, 10-12-2024, [ECLI:NL:CRVB:2024:2377](#)

college van burgemeester en wethouders van Nijmegen.

Participatiewet (PW) 13 lid 1 aanhef en onder e, 16 lid 1

PARTICIPATIEWET. TE LANG VERBLIJF IN BUITENLAND. COVID-19. De wetgever heeft met artikel 16, eerste lid, van de PW niet beoogd een algemene ontsnappingsclausule te bieden van de uitsluitingsgronden, zoals in dit geval artikel 13, eerste lid, aanhef en onder e, van de PW. De uitzonderingsmogelijkheid van artikel 16, eerste lid, van de PW is niet bedoeld om in het algemeen de gevolgen van de coronapandemie op te vangen, in die zin dat bijstand moet worden verleend aan een persoon die daarop geen recht heeft, zonder dat die verkeert in een acute noodsituatie. De intrekking van de bijstand blijft in stand.

JnB 2025, 58

MK CRVB, 26-11-2024, [ECLI:NL:CRVB:2024:2313](#)

college van burgemeester en wethouders van Vught.

Participatiewet (PW) 15

Zorgverzekeringswet (Zvw)

PARTICIPATIEWET. AFWIJZING AANVRAAG BIJZONDERE BIJSTAND VOOR MIRADRY-BEHANDELING. VOORLIGGENDE VOORZIENING. Anders dan appelland meent is uit de door hem overlegde brief van de zorgverzekeraar niet af te leiden dat de keuze om de MiraDry-behandeling niet in het zorgpakket op te nemen berust op louter budgettaire redenen. Aangevallen uitspraak bevestigd.

4.1. Niet in geschil is dat het bij de (tweede) MiraDry-behandeling gaat om medische kosten en dat voor zulke kosten de Zvw en de daarop gebaseerde regelgeving in beginsel als een voorliggende voorziening is te beschouwen. Ook is niet in geschil dat de MiraDry-behandeling niet tot de verzekerde prestaties van de Zvw wordt gerekend en daarom geen aanspraak bestaat op een vergoeding op grond van die wet.

4.6. [...] Artikel 15, eerste lid, van de PW staat in de weg aan bijstandsverlening indien de kosten vallen binnen de reikwijdte van de voorliggende voorziening en in die voorliggende voorziening een bewuste beslissing is genomen over het ontbreken van de noodzaak van vergoeding van de kosten. Deze bepaling staat niet aan bijstandsverlening in de weg indien de kosten buiten de reikwijdte van de voorliggende voorziening vallen. Dan is er namelijk geen voorliggende voorziening, zodat de

eerste volzin niet van toepassing is. Deze bepaling staat ook niet aan bijstandsverlening in de weg indien er wel een voorliggende voorziening is en de medische noodzaak van de kosten daarin aanvaard is, maar die kosten vanwege louter budgettaire redenen buiten de vergoedingsfeer van de voorliggende voorziening vallen. In die situatie is de tweede volzin niet van toepassing. Dit wordt hierna verder toegelicht.

4.6.1. Indien vaststaat dat het soort kosten valt onder de reikwijdte van de Zvw, is een voorliggende voorziening aanwezig. Als het gaat om medische zorg die niet behoort tot de zorg die op grond van het bij of krachtens de Zvw bepaalde voor vergoeding in aanmerking komt, kan er in beginsel van worden uitgegaan dat in de Zvw de bewuste keus is gemaakt dat het vergoeden van deze kosten, gelet op de vier pakketprincipes, niet noodzakelijk is. Dit hangt samen met het uitgangspunt dat het stelsel van deze voorliggende voorziening niet moet worden doorkruist door bijstandverlening. Het is immers – gelet op wat in 4.5 tot en met 4.5.6 is vastgesteld – moeilijk voor te stellen dat ervoor wordt gekozen om op zichzelf noodzakelijke zorg niet in de Zvw op te nemen enkel en alleen vanwege budgettaire redenen. [...] Omdat hiervan alleen in uitzonderlijke gevallen sprake zal zijn, is de vooronderstelling gerechtvaardigd dat een keuze om medische zorg niet in het zorgpakket op te nemen, niet berust op louter budgettaire redenen.

4.6.2. De bijstandverlenende instantie hoeft, indien het gaat om kosten voor medische zorg waarvoor de Zvw als voorliggende voorziening geldt, gelet op deze vooronderstelling in beginsel geen onderzoek te doen naar het antwoord op de vraag om welke redenen de medische zorg niet is opgenomen in het zorgpakket. Dit is in eerdere rechtspraak tot uitdrukking gebracht. [...]

4.9.1. Anders dan appellant meent is uit de door hem overlegde brief van de zorgverzekeraar niet af te leiden dat de keuze om de MiraDry-behandeling niet in het zorgpakket op te nemen berust op louter budgettaire redenen.

4.9.2. Bovendien heeft het college in hoger beroep een geanonimiseerd bindend advies van de geschillencommissie Zorgverzekeringen van Stichting Klachten en Geschillen Zorgverzekeringen (SKGZ) overgelegd waaruit het tegendeel blijkt. Uit dit advies blijkt dat het Zorginstituut Nederland onderzoek heeft verricht naar de MiraDry-behandeling en advies heeft uitgebracht. Zowel het Zorginstituut Nederland als de SKGZ concluderen dat de MiraDry-behandeling bij de indicatie hyperhidrosis axillaris (nog) niet voldoet aan het wettelijke criterium van de stand van de wetenschap en praktijk en daarmee geen verzekerde prestatie onder de zorgverzekering is. Uit het onderzoek van het Zorginstituut Nederland blijkt namelijk dat er te veel onzekerheid is over de effectiviteit en veiligheid van deze behandeling op de langere termijn. [...]

4.10. [...] De aangevallen uitspraak wordt bevestigd. Dit betekent dat appellant geen bijzondere bijstand voor de kosten van de MiraDry-behandeling krijgt.

[Naar inhoudsopgave](#)

Bestuursrecht overig

APV

JnB 2025, 59

MK ABRS, 15-01-2025, [ECLI:NL:RVS:2025:100](#)

burgemeester van Almelo, appellant.

Algemene Plaatselijke Verordening gemeente Almelo 2021 (APV)

APV. SLUITING HORECAGELEGENHEID. EVENREDIGHEID. NOODZAKELIJKHEID SLUITING. Sluiting horecagelegenheid voor drie maanden. I.c. wordt geoordeeld dat de burgemeester voldoende heeft gemotiveerd dat de sluiting van het pand noodzakelijk was in het belang van de openbare orde. Anders dan de rechtbank heeft overwogen, heeft de burgemeester niet volstaan met slechts een opsomming van gevaren voor de openbare orde die zich in het algemeen kunnen voordoen bij illegale kansspelen, maar heeft de burgemeester gemotiveerd dat er concrete problemen aanwezig zijn waardoor de openbare orde in het geding is. De burgemeester heeft voorts voldoende gemotiveerd dat de sluiting evenredig was. De burgemeester mocht een zwaarder gewicht toekennen aan de bescherming van de openbare orde dan aan de financiële gevolgen voor wederpartij. Verder is wederpartij, daargelaten dat de persoonlijke verwijtbaarheid geen rol speelt bij de sluiting, als exploitant van de horeca-inrichting verantwoordelijk voor het gebruik van zijn laptop en voor het toezicht op het gebruik van het pand. Verder heeft de burgemeester de duur van de sluiting verlaagd van zes naar drie maanden, omdat het gaat om een horecaonderneming die het, vanwege de verplichte sluitingen tijdens de COVID-19 crisis, financieel moeilijk heeft gehad. De burgemeester heeft dus rekening gehouden met de persoonlijke omstandigheden van wederpartij.

JnB 2025, 60

MK ABRS, 15-01-2025, [ECLI:NL:RVS:2025:110](#)

burgemeester van Waalwijk, appellant.

Algemene plaatselijke verordening gemeente Waalwijk 2018 (APV)

APV. SLUITING BEDRIJFSPAND. EVENREDIGHEID. Sluiting bedrijfspand voor zes maanden. I.c. wordt geoordeeld dat de burgemeester niet aannemelijk heeft gemaakt dat de sluiting op het moment dat het bestreden besluit genomen werd, nog noodzakelijk was om handel in gestolen goederen ongedaan te maken en om dit in de toekomst te voorkomen. Ten tijde van de feitelijke sluiting had vennootschap het bedrijfspand al verlaten. Ook had appellant op dat moment al een nieuwe huurder gevonden voor het bedrijfspand. De overtreding is daarmee ongedaan gemaakt en de kans op recidive weggenomen. De openbare orde was in zoverre dus hersteld. Ook de verwijzing van de burgemeester naar de andere sluitingen in de omgeving van het industrieterrein uit de periode van 2013 tot en met 2022 en de signaalfunctie die hier van sluiting zou uitgaan, leidt niet tot een ander oordeel. Die sluitingen zijn vooral gebaseerd op de sluitingsbevoegdheid van de Opiumwet.

Zie ook de samenvatting van deze uitspraak onder het kopje "Schadevergoedingsrecht".

[Naar inhoudsopgave](#)

AVG

JnB 2025, 61

Rechtbank Oost-Brabant, 25-10-2024, [ECLI:NL:RBOBR:2024:5039](#)

deken van de Amsterdamse orde van advocaten, verweerder.

Algemene verordening gegevensbescherming (hierna: AVG) 15, 16, 17 en 18

Uitvoeringswet AVG (hierna: UAVG) 41 lid 1

AVG. Einduitspraak. Afwijzing verzoeken inzage in de verwerking, verwijdering en rectificatie van persoonsgegevens en gedeeltelijke toewijzing verzoek om beperking van de verwerking. I.c. wordt eiser niet gevolgd in zijn standpunt dat de deken onrechtmatig heeft gehandeld door zijn persoonsgegevens aan de in zijn ogen onbevoegde Raad van Discipline te verstrekken, omdat op grond van de Advocatenwet de Raad van Discipline wel bevoegd is om te oordelen over klachten over een advocaat. Daar komt nog bij dat de deken met het besluit de verstrekking van eisers persoonsgegevens aan de Raad van Discipline heeft beperkt. Eiser wordt niet gevolgd in zijn stelling dat de verwerkingsdoeleinden door de deken te algemeen zijn gemotiveerd en dat in zijn concrete zaak moet worden aangetoond dat dat belang daarin ook aan de orde is. Een van de overheid onafhankelijke advocatuur neemt in een rechtsstaat een onmisbare plaats in om de individuele rechtsbescherming te waarborgen. Mede vanuit die gedachte is in de Advocatenwet in een tuchtrecht voorzien dat in grote mate door de beroepsgroep van advocaten zelf wordt bediend. De belangen van artikel 41, eerste lid, van de UAVG bieden in algemene zin voldoende grondslag voor de verwerking van persoonsgegevens in het kader van klachtenprocedures.

Zie in dit verband ook de uitspraak van deze rechtbank van 28-05-2024 ([ECLI:NL:RBOBR:2024:2398](#); tussenuitspraak).

JnB 2025, 62

MK Rechtbank Noord-Nederland, 09-01-2025, [ECLI:NL:RBNNE:2025:83](#)

Autoriteit Persoonsgegevens, verweerder.

Algemene verordening gegevensbescherming (hierna: AVG) 6 lid 1 aanhef en onder f

Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb) 6:22

AVG. Bestuurlijke boete en last onder dwangsom vanwege uitzenden livestream met videobeelden van dorpskern. I.c. wordt onder meer vastgesteld dat eiseres met het verwerken van persoonsgegevens door middel van uitzenden van de livestream een vergaande inbreuk heeft gemaakt op het recht van eerbiediging van het privéleven en het recht op bescherming van persoonsgegevens van bewoners van woningen die op de livestream staan weergegeven. Ook stelt de rechtbank vast dat op het recht van bescherming van persoonsgegevens van betrokkenen die herkenbaar in beeld zijn gebracht terwijl zij zich begaven in de openbare ruimte, inbreuk is gemaakt. Deze inbreuk is minder indringend dan de inbreuk op de grondrechten en fundamentele vrijheden van bewoners van woningen die op de livestream staan weergegeven, omdat men zich, in tegenstelling tot betrokkenen die zich begeven in de huiselijke privésfeer, in de openbare ruimte niet (geheel) ongezien mag wanen. Dat neemt echter niet weg dat ook de verwerking van persoonsgegevens van deze betrokkenen op een rechtmatige, behoorlijke en transparante wijze dient plaats te vinden.

Verder wordt geoordeeld dat de belangen, de grondrechten en de fundamentele vrijheden van de bij de gegevensbescherming betrokken personen zwaarder wegen dan het gerechtvaardigde belang van eiseres en derden.

[Naar inhoudsopgave](#)

Evacués Afghanistan

JnB 2025, 63

MK ABRS, 15-01-2025, [ECLI:NL:RVS:2025:129](#)

minister van Buitenlandse zaken.

Awb

EVACUÉS AFGHANISTAN. Afwijzing verzoek van Afghaan om overkomst naar Nederland te faciliteren, die via een externe dienstverlener als bewaker bij de Nederlandse ambassade in Kabul heeft gewerkt. De enkele omstandigheid dat in de speciale voorziening bepaalde groepen personen zijn omschreven voor wie het kabinet zich inspant en dus voor andere groepen personen niet, maakt niet dat de minister dit beleid niet zo heeft mogen vaststellen. De minister beroept zich daarbij niet ten onrechte op het belang van een duidelijke afbakening, die hanteerbaar en eindig is. De keuze van het kabinet om ambassadebewakers die voor een externe dienstverlener hebben gewerkt, niet in het beleid te noemen als personen voor wie het kabinet zich inspant om de overkomst naar Nederland te faciliteren, is daarmee niet onevenredig.

Komen ambassadebewakers die voor een externe dienstverlener hebben gewerkt voor overbrenging in aanmerking?

3.2. Uit 2.1 volgt al dat er vanaf 26 augustus 2021 door het vertrek van Nederland uit Afghanistan een nieuwe situatie is ontstaan. Het is niet onrechtmatig of in strijd met de rechtszekerheid als de minister op basis van die nieuwe situatie een nieuwe afweging maakt en nieuwe of andere keuzes maakt. Daarom was er geen verplichting voor de minister om alle personen of groepen die zijn bedoeld in de motie Belhaj en de brief van het kabinet van 18 augustus 2021 ook nadien voor overbrenging naar Nederland in aanmerking te brengen. Uit de stukken weergegeven onder 3.1.1 en 3.1.2 volgt dat het kabinet bij de keuze om ambassadebewakers die voor een externe dienstverlener hebben gewerkt niet voor overbrenging in aanmerking te brengen van doorslaggevend belang heeft geacht dat deze bewakers niet behoorden tot de lokale staf van de ambassade, zij niet rechtstreeks bij de ambassade in dienst waren en zij geen militaire objecten van buitenlandse strijdkrachten hebben bewaakt, maar officiële vertegenwoordigingen van andere landen. Daarmee heeft het kabinet deze keuze beargumenteerd gemaakt. Daarbij is van belang dat de inspanningsverplichting die het kabinet zichzelf heeft opgelegd, geen wettelijke grondslag heeft. Het gaat om buitenwettelijk en begunstigend beleid. Bij het opstellen van zulk beleid heeft het kabinet veel beleidsruimte, waarbij de minister ruimte heeft om de waarde of het maatschappelijk gewicht van de gebruikte argumenten en gemaakte keuzes vast te stellen. De enkele omstandigheid dat in de speciale voorziening bepaalde groepen personen zijn omschreven voor wie het kabinet zich inspant en dus voor andere groepen personen niet, maakt niet dat de minister dit beleid niet zo heeft mogen vaststellen. De minister beroept zich daarbij niet ten onrechte op het belang van een duidelijke afbakening, die hanteerbaar en eindig is. De Afdeling wijst op haar uitspraak van 22 februari 2023, [ECLI:NL:RVS:2023:719](#), onder 5 en 5.1. De keuze van het kabinet om ambassadebewakers die voor een externe dienstverlener hebben gewerkt, niet in het beleid te noemen als personen voor wie het kabinet zich inspant om de overkomst naar Nederland te faciliteren, is daarmee niet onevenredig. Partijen zijn het erover eens dat [appellant] voor een externe dienstverlener heeft gewerkt. De minister heeft zich dan ook terecht op het standpunt gesteld dat [appellant] niet onder het beleid in de speciale voorziening valt. Verder heeft de rechtbank - anders dan [appellant] betoogt - terecht overwogen dat de minister de omstandigheid dat [appellant] Nederland heeft ondersteund tijdens de

val van Kabul, niet bij de beoordeling van het hulpverzoek hoefde te betrekken. De minister heeft de beleidsruimte om de keuze te maken dat ambassadebewakers die voor een externe dienstverlener hebben gewerkt, niet voor overbrenging in aanmerking komen. Daarbij heeft de rechtbank - anders dan [appellant] betoogt - terecht geoordeeld dat Nederland zich niet heeft ingespannen om de Hongaarse ambassadebewakers over te brengen. Zoals de minister tijdens de zitting bij de Afdeling ook heeft toegelicht, waren over deze Unieburgers voorafgaand aan de acute evacuatiefase al afspraken gemaakt. Zij zijn door speciale eenheden van een partnerland naar het vliegveld gebracht en uiteindelijk door een partnerland gerepatrieerd naar Hongarije (zie de brief van 15 maart 2022, Aanhangsel Handelingen II 2021/22, nr. 2044, antwoord 2). De situatie van de Hongaarse ambassadebewakers is, net als die van bewakers van ASG en medewerkers van ngo's, niet gelijk aan die van [appellant].

[Naar inhoudsopgave](#)